

Evreii „habotnici” Lubavitch se află în spatele celor mai mari fonduri de investiţii din România

Cornel Dan Niculae (https://www.art-emis.ro/cornel-dan-niculae/) 04 Martie 2020

(/images/stories/analize/Ofensiva_Iudaismului_in_Romania.jpg)

Un proiect al New Century Holding, partenerii din România ai Africa-Israel (A.F.I.), este construirea unui complex de blocuri de apartamente pe un teren de 5 hectare ce a fost al companiei „Electrotehnica”, firmă ce aparţine grupului. Dar cine sunt evreii de la New Century Hold, „secta” iudaică care acaparează tot ce pot, de jur împrejur?

Create special pentru a acapara părţi cât mai mari din economia românească, Broadhurst Investment Fund sau Broadhurst Industrial Management sunt înregistrate în Cipru (off-shore), dar au în spate, ca principal deţinător o gigantică entitate americană, Overseas Private Investment Corporation (O.P.I.C.), ce a fost înfiinţată în 1969 de guvernul S.U.A. şi are un bord de directori numit de preşedintele S.U.A., cel mai important asemenea C.E.O./director fiind din 2017 miliardarul american Wilbur Ross, secretar de stat al Comerţului în administraţia Trump, fost administrator al unui fond de investiţii privat din cadrul trustului Rothschild, dar şi proprietarul unor fonduri de investiţii proprii şi, totodată, lider (sau „Grand Swipe”) al unei loji fraternale a magnaţilor de pe Wall Street, de tip masonic. O.P.I.C. (Overseas...) a fost acuzat că prin intermediul senatorului american Richard Lugar a finanţat campania electorală a lui Bill Clinton, iar Ralph McGehee, fost agent C.I.A. dezvăluia într-un raport că în O.P.I.C. sunt infiltraţi agenţi ai Central Inteligence Agency. Ei bine, de toate tranzacţiile fondului tutelat de O.P.I.C. (adică de preluările Broadhurst asupra României şi Europei de Est) se ocupă compania „americană” New Century Holdings, înregistrată în Insulele Cayman.

În România, Broadhurst Investments, împreună cu New Century Holdings (N.C.H.), fondată de evreul religios George Rohr împreună cu alţi evrei de origine rusă, a cumpărat absolut peste tot unde a putut, de la fabrici de pâine până la rafinării, astfel încât astăzi are acces la actul decizional în câteva obiective economice de importanţă strategică naţională. Numai fondul de investiţii Broadhurst, cel mai mare fond de pe piaţa românească, a investit de la început, pe mâna evreilor de la N.C.H., peste 200 millioane de dolari pe piaţa de capital românească, în acţiunile a 10 mari companii, căci România ar avea „cel mai ridicat potenţial din Europa Centrală şi de Est“. Azi are investiţi 3 miliarde de dolari în estul european.

De la numele sectei religioase evreieşti căreia îi aparţin, Habad sau Chabad, ruşii i-au numit pe aceşti evrei „habotnici”, denumire ce a intrat şi în limba română, fiind asociată excesului religios şi bigotismului. Fondatorul acestei „cea mai puternică” sectă iudaică, desprinsă şi integrată totuşi în hasidism, este rabinul „rus” Schneur Salman, primul rabin din bogata dinastie familială Schneersohn, care conduce secta. Mişcarea, ce avea la 1800 circa 100.000 de adepţi, s-a stabilit la Lubavici, în Polonia, de unde îi vine şi numele Chabad Lubavitch. Rabinul şef al sectei se cheamă acum Lubavicer Rebe (rebe fiind un derivat din rabin) sau Rosh (şef). Cel mai important „rebe-rosh“ a fost Menachem Mendel Schneersohn, un evreu rus care i-a devenit ginere lui „lubavicer rebe“ anterior, Iosif Itzhac Schneersohn.

După 1950, acest rosh dă amploare mişcării iudaice. În S.U.A. şi Canada sunt deschise peste 100 de centre, în Israel s-au înfiinţat comunităţi Lubavitch la Safed, Lod, Ierusalim, iar lângă Tel Aviv a luat fiinţă centrul Kfar Habad, căci habadnicii credeau că Mesia al evreilor va veni în septembrie 2015 la Ierusalim, în statul Israel, pe care „îl iubesc”, deşi se răspândesc în întreaga lume ca centre de putere economică evreiască. Lubavicii sunt într-un fel de concurenţă cu sioniştii în interpretarea privindu-l pe Mesia al evreilor şi mesianismul, şi, ba îi critică, ba îi sprijină pe sionişti. Centre Habad-Lubavitch au mai fost înfiinţate în Austria, Australia, Argentina, Brazilia, Anglia, Franţa, Olanda, Italia, Scoţia, Spania, Elveţia, Germania, Belgia şi, deşi sunt ca acasă în Europa de est şi în Rusia, din anii ’90 mişcarea a renăscut şi în România, având ca centre principale sinagoga Yeshua Tova de lângă Piaţa Amzei, în Bucureşti, şi centrul administrativ din Pipera (de pe str. Erou D-tru Chivu nr. 36), orăşel lipit de nordul Bucureştiului unde a înflorit o comunitate de evrei expaţi bogaţi. Religiozitatea lor cade adesea într-un fel de practici magice, studiind în acelaşi timp Tora şi Caballa, dar mai ales Tanya, cea mai importantă carte a lor. Astfel, israelianul Meir Baranes, care este „activist al mişcării ultra-ortodoxe Lubavitch”, este autorul vrăjii-ritual de blestem Pulsa de Nura (vraja de moarte) aruncată asupra lui papa Ioan Paul al II-lea într-un cimitir din Safed, la miezul nopţii de 16 martie 2000, în timp ce papa efectua o vizită în „Ţara Sfântă” (Israel), ritualul fiind transmis de televiziunea israeliană Channel 2 în direct.

Puterea mişcării iudaice habadice în S.U.A. a făcut ca în martie 1991 Congresul american să voteze legea Public Law 102-14 prin care s-a consfinţit ca zi a Educaţiei în Statele Unite, ziua de naştere a rabinului Manechem Mendel Schneersohn (care era în viaţă, având să moară peste 3 ani) conducătorul mişcării Lubavitch, care „a dăruit Americii cele 7 legi ale lui Noe ca principiu etico-religios”, legile biblice ale lui Adam şi Noe (ele statuând noahidism-ul, legile pentru neevrei, pentru goimi), stabilite înainte ca Yehova să se fi dezvăluit lui Moise cu tablele legii, care ar fi numai pentru ei, evreii, „poporul ales”, în timp ce noahismul (cele 7 legi) sunt pentru restul oamenilor, nefiind o religie adevărată (rezervată evreilor) ci un fel de etică naturală. De aceea evreii, cred ei, nici nu au datoria de a fi morali faţă de ne-evrei. Deci, în înţelegerea habadnicilor, ca şi a iudaismului, în general, „Yehova a dat religie pentru neamul ales, lumina naturii şi raţiunii pentru neamurile inferioare”.

Cu ajutorul acestei comunităţi, din care face parte, a ajuns din milionar miliardar Lev Levaev (Leviev, preşedintele Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din Rusia, cetăţean israelian şi al altor state), căci după revoluţiile din jurul anului 1989, el şi-a extins afacerile în Europa de Est şi în fosta Uniune Sovietică cu „binecuvântările” pentru succes în afaceri şi sprijinul personal al rabinului Menachem Schneerson, primind la dispoziţie „o armată de aproximativ 10.000 de funcţionari evrei din Ucraina până în Azerbaidjan, inclusiv 300 de rabini”. Cei mai mulţi dintre cei 300 de rabini sunt habadnici lubavici din Brooklyn, unde aceşti evrei „ortodocşi” au şi propria lor poliţie, mai eficientă decât cea a statului american.
Deşi economic au început să acapareze cu mult înainte, mai ales prin fondul de investiţii New

Century Holding, sau individual, prin afacerişti precum Levi Leviev, Chabad Lubavicii s-au instalat ca şi comunitate în România, oficial, în 1999, fiind conduşi de rabinul Naftali Deutsch. Ei au, prin fundaţia Or Avner şi o grădiniţă de copii şi o şcoală „chabad”, pe strada bucureşteană Sf. Ana şi la Pipera.

Filialele Sohnut (evrei sionişti) şi Chabad Lubavici sunt privite aparte faţă de evreii autohtoni de către autorităţile române, care le arată un mare respect (cum au făcut preşedintele Băsescu sau premierul Tăriceanu), căci ei sunt susţinuţi foarte puternic nu numai de ambasada Israelului, ci şi de mai toate ambasadele occidentale, în frunte cu cea a S.U.A. Când în februarie 2007 şi-au inaugurat sinagoga din Bucureşti (Piaţa Amzei), după renovarea acesteia, toată seara s-au înlănţuit în dansuri hasidice (transmise în direct de postul O.T.V.) pline de mişcări frenetice cu sulurile de Tora în braţe, în frunte cu Nicholas Taubman, ambasadorul evreu al S.U.A. în România, Shlomo Amar (rabinul şef al Israelului) şi miliardarul Lev Leviev, care, dansând, au scos sulurile şi în stradă câteva zeci de metri, spre uimirea trecătorilor de pe strada Take Ionescu.

New Century Holdings-ul (N.C.H.) evreilor habadnici-lubavici are interese majore în România, deţinând prin intermediul entităţilor Lindsell Enterprises şi Broadhurst Investment Ltd, ambele controlate de ei prin N.C.H. Advisors, multe foste active ale statului, precum Electroaparataj, Uzina de Maşini Electrice Bucureşti (U.M.E.B.), I.M.S.A.T. Bucureşti, Elpreco Craiova.

De multe ori au preluat terenurile de la fabrici şi le-au vândut apoi partea de producţie, precum la I.M.S.A.T. Bucureşti (partea de producţie ajungând la grupul francez SNEF), sau au relocat producţia în afara oraşului. Au cumpărat pe mai nimic fabricile de la statul român, în general în perioada 1997-2001, în timp ce terenurile acestora erau adevărate tezaure, având cote uriaşe pe piaţa imobiliară. De aceea, New Century Holdings este considerat „un mare investitor imobiliar” căci, deţinând fostele fabrici bucureştene, a ridicat pe terenurile acestora mai multe malluri, precum Mega Mall-ul din sectorul 2 sau (la început cu Levi Leviev) sau mall-ul A.F.I. Cotroceni. Din acest motiv, Ziarul Financiar titra „Un fond american de investiţii, marele câştigător al dezindustrializării Capitalei”, arătând că N.C.H. „a avut viziunea de a cumpăra în anii 2000 fabrici pe bandă rulantă, pe care s-au construit ulterior malluri sau hipermarketuri”. Alt imobil ridicat în aceste condiţii este al doilea magazin Ikea din România precum şi mai multe hipermarketuri.
Operatorul portuar Romportmet Galaţi l-au achiziţionat prin N.C.H. în 1999 de la statul român (de la F.P.S.-ul condus de ţărănistul Radu Sârbu) cu câteva milioane de dolari, vânzându-l apoi în 2005 pentru 47 milioane de dolari către „Sidex” Galaţi, cu un bun profit.
Libra Bank, banca înfiinţată de filo-israelianul Victor Babiuc şi de politicanul liberal Viorel Catarамă, a ajuns şi ea în proprietatea lor.

În aprilie 1998, statul a vândut către Broadhurst, pe bursă, cel mai mare lanţ de magazine din Iaşi, Comtex S.A., căruia evreii de la N.C.H. i-au schimbat numele în Romarta S.A., iar cu această Romarta au continuat să cumpere alte firme de la stat, precum: Prodaliment de la Baia Mare (ce deţine importante spaţii comerciale), Pepiniera Piscicolă Cahul S.A., Sigma S.A., Unic S.A. etc. Prin Romarta, fondul de investiţii vindea în 2016 din spaţiile comerciale cu vad pentru preţuri de 2-3 ori peste piaţă. Vânzările se fac oarecum în familie, către fondurile prietene sau către afacerişti ce nu reprezintă un capital „toxic” pentru ei (arabi, asiatici), preferabil tot evrei. Astfel au fost vândute de ei în acel an trei spaţii comerciale bucureştene, în zona Piaţa Domenii, Rahova şi Ghencea (luând 410.000 de euro pe 56,4m2). În Iaşi au mai fost implicaţi, prin Broadhurst Inv., în „privatizările scandaloase” ale Moldoplast S.A., Iassy Farm S.A. sau Pangran S.A.

Au construit un gigant în domeniul morăritului şi panificaţiei, cunoscutul brand VelPitar, prin preluarea de la statul român, în perioada 1999 -2000 (când preşedinte al F.P.S. era acelaşi ţărănist clujean Radu Sârbu, reprezentatul guvernării C.D.R.-iste, care le-a dat şi alte întreprinderi), a patru mari fabrici de pâine: Mopariv Vâlcea, Berceni Bucureşti, GranPan Tecuci şi Panegrano Cluj. Azi au 13

fabrici de panificaţie româneşti, ce deţin 35% din piaţă. La Iaşi s-a văzut cât sunt de vicleni, atunci când au preluat fabrica de pâine Pangran. Concret, s-au folosit de complicitatea directorului general instalat în 1998, unul Doru Şiştoc, care a băgat fabrica în mari datorii şi pierderi şi a asociat-o cu GranPan Tecuci (deja preluată de administratorii evrei ai Broadhurst), fără reevalarea patrimoniului Pangran, cea mai mare fabrică de pâine din Iaşi, în timp ce GranPan era mai degrabă o moară. Astfel, Broadhurst şi-a numit doi reprezentanţi în consiliul de administraţie ai Pangran, apoi au făcut o majorare de capital aproape secretă, ale cărei proceduri au demarat şi s-au încheiat într-o singură zi, după care Broadhurst Inv. a devenit stăpână pe fabrica ieşeană. Preluări pe acelaşi sistem au continuat (Spicul Argeş etc.), iar azi are şi peste 170 de magazine proprii româneşti**[1]**.

Metoda celor două fonduri, Broadhurst şi N.C.H., este ca mai întâi să obţină un pachet minoritar de acţiuni la afacerea ţintă, pachet de minim 5%, care să îi deschidă calea spre actele societăţii comerciale şi spre consiliul ei de administraţie, după care, dacă nu găseşte drum deschis pentru preluarea controlului, începe atacul prin instanţe împotriva deciziilor conducerii şi a hotărârilor A.G.A. adoptate de acţionarii majoritari, până la blocarea activităţii, cum a procedat în 2002 la A.M.E.P. S.A. din Tecuci, una din cele două fabrici de ambalaje metalice pentru alimente din România, cea de a doua fabrică de conserve, A.M.C.O. S.A. din Buftea, în care Broadhurst Inv. era co-acţionară, lucrând astfel din plin, cu profituri serioase. Mai au şi rateuri. Pe Antibiotice Iaşi nu au reuşit să pună mână total, cumpărând de pe bursă doar un pachet minoritar de acţiuni. Adesea vând pachetele minoritare dacă nu obţin ce doresc cu ele.

În prezent deţin controlul sau pachete mai mici de acţiuni la peste 300 de companii importante româneşti din diverse sectoare de activitate, mai ales în industria electrotehnică, a materialelor de construcţii, de morărit şi panificaţie, servicii financiar-bancare, Internet/IT, servicii financiare de capital, şi proprietăţi imobiliare.
Deţin sau au deţinut acţiuni şi la fabrica de autoturisme Dacia (unde vând şi componente pe care le fabrică la Electroaparataj), 17% la ALRO Slatina (deţinută majoritar de alţi evrei, ruşi şi americani; ALRO face parte din Camera de Comerţ Româno-Americană, deşi puteau la fel de bine să se înscrie în cea ruso-română sau româno-israeliană), la R.A.F.O. Bacău (deţinută majoritar de evrei ruşi), la asiguratorul Asirom, la magazinul bucureştean Unirea Shopping Center, la Cocor Bucureşti, la Oţelinox Trâgovişte, la Turbomecanica Bucureşti, la rafinăria Astra Română Ploieşti.

Au mai preluat şi uzina de utilaje speciale „Anticorosiv” din Bucureşti, posesoare a multor terenuri cu vad, după ce Fondul Proprietăţii de Stat (F.P.S.) a vândut în 1998 (în timpul aceleiaşi conduceri politice binevoitoare), prin bursă, 35% din acţiuni, la un preţ ridicol, către habadnicii lubavici N.C.H., după care ei i-au preluat controlul prin acumulări şi modificări ale structurii acţionariatului. Au devenit acţionari până şi la fabrica de îngrăşăminte chimice Chimopar S.A. Bucureşti, privatizată de F.P.S. în 1999 pentru nici un milion de dolari, foarte mult sub valoare.

Au intrat acţionari şi la fabrica de sticle Stirom S.A. Bucureşti, ca şi, co-acţionari cu miliardarii Radu Dimofte şi Puiu Popoviciu (din „Grupul Monaco”) la fostele Alimentara din sectoarele 5 şi 6, spaţii redenumite apoi Practic SA Bucureşti, şi date către ei de Primăria Capitalei şi de Fondul Proprietăţii de Stat în perioada 1997-2000 (preşedintele F.P.F. Radu Sârbu avea să se „scuze” apoi, pentru postul tv Digi24 că „Băieţii deştepţi cumpăraseră unele dintre cele mai bune active înainte [de a vinde F.P.S.], chiar de la managementul societăţilor respective. Înainte de privatizare!”**[2]** (dar chiar Radu Sârbu este unul dintre cei mai duplicitari „băieţi deştepţi”). Administratorii evreilor de la N.C.H. şi Dimofte au redenumit fostele spaţii comerciale ale Alimentara (magazine situate la parterul blocurilor de locuinţe sau construite de-a lungul principalelor străzi şi bulevarde), reunindu-le în societatea Practic S.A. Bucureşti. Din „Energoutilaj” Bucureşti (macarale şi transport agabaritic de marfă, cu baze materiale tehnice în toată România) au preluat în 2004, de la statul român, prin diverse entităţi, 71%, adică controlul.

În ţară au devenit acţionari semnificativi la uzina „Electroputere” Craiova, la fabrica de becuri „Romlux” Târgovişte, la transportatorul fluvial „Navrom Galaţi”, la fabrica de textile „Dorobanţul” S.A. Ploieşti, preluată de la statul român în 1997 împreună cu israelianul Jacob Fonea, la fabrica de electrozi de sudură şi sârme „Ductil” S.A. Buzău, preluată de la statul român în 1998-1999, sau la fabrica de motoare şi generatoare electrice „Electroprecizia S.A. ” din Săcele, privatizată de statul român în 1998. Au creat „compania de imobiliare WinMarkt Magazine” (cea mai extinsă reţea de centre comerciale din România) pe unele din terenurile pe care le-au obţinut în afara Bucureştiului, pe care au ridicat 15 centre comerciale (cu o suprafaţă închiriabilă medie de 9.000 de metri pătraţi) şi o clădire de birouri (închiriată unei bănci), în 13 oraşe (4 centre în Ploieşti şi câte unul în Cluj, Turda, Bistriţa, Piatra Neamţ, Vaslui, Galaţi, Tulcea, Brăila, Buzău, Slatina, Râmnicu Vâlcea şi Alexandria). Apoi, în 2008, au vândut pentru 182,5 milioane de euro reţeaua WinMarkt către compania italiană Immobiliare Grande Distribuzione (I.G.D.), scoţându-şi numai din această afacere banii cu care au intrat în România şi rămânând cu o sumedenie de altele, între care şi încă două companii imobiliare („real estate”): United Capital şi I.M.S. Proprietăţi.

În acelaşi timp, New Century Holdings deţine şi o mare felie din piaţa de anunţuri online românească, publishing şi advertisment, prin grupul de firme Netbridge, la care sunt asociate ActiveSoft („cel mai mare publisher din România”) iMedia şi RealMedia. Prin acestea deţin site-urile: www.auto.ro, un site de intermedieri de vânzari auto cu 50.000 de vizitatori unici pe zi, ce rivalizează cu autovit.ro; myjob.ro, o platformă de locuri de muncă la care sunt redirecţionate şi hr-romania.ro, joblight.ro, locuri-de-munca.eu, cu 200.000 de vizitatori unici pe săptămână; okazii.ro, site important de anunţuri de vânzări generale (mai puţin reuşit, însă decât modelul american www.ebay.com; business24.ro, un site de ştiri economice; ziare.com, site de revista presei care reproduce articole „corecte politic“ din alte publicaţii; presă uşoară, de tabloide online, prin cinemagia.ro, ele.ro, 220.ro, eva.ro etc.; trafic.ro, site ce monitorizează traficul pe alte site-uri, „primul din România care a reuşit să ofere un anumit nivel de calitate”, totodată şi cel mai mare; www.gazduire.ro, un site ce oferă hosting pentru doritorii de a-şi crea propriile site-uri; www.kestionare.ro „primul serviciu de sondaje din ţară”; www.smartbuy.ro, un comparator de preţuri; hit.ro, site dedicat domeniului I.T.&C (gadgeturilor, jocurilor, software, internet) etc.

Cel mai mult a uimit şi a atras atenţia, faptul că nişte evrei religioşi deţin, prin Active Soft S.R.L. (deţinut la rândul său de New Century Holdings), în afară de site-rile sfatulmedicului.ro sau curs-valutar.ro, şi crestinortodox.ro şi clopotel.ro, autointitulat „Portalul copiilor din România”, apreciat de critici drept „un site porno pentru copii, în care le este explicat copiilor de vârste mici cum să facă sex oral şi anal”. Într-adevăr, site-ul încurajează sexul din fragedă tinereţe (mai ales la fete, ca să nu rămână timide şi neatractive), ca şi homosexualitatea şi aberaţiile sexuale, explicate ca „normale”**[3]**.

Notă: *Corneliu-Dan Niculae, fragment din volumul „Ofensiva Iudaismului în România. Războiul nevăzut”, Editura Carpathya Rex, 2016, 431p.*

----

[1] *Caracatiţa Broadhurst*, în *Ziua* din 8 iulie 2002; *Ei sunt cei care controlează afacerile din umbră! Fondul de investiţii străin care a distrus obiectivele economice ale Iaşiului*, în *BZI* din 10 februarie 2017.

[2] *România Furată. Alimentara, o avere de care s-a ales praful. Cele mai bune spaţii comerciale din Bucureşti au ajuns la speculanţii imobiliari,* digi24.ro (2014).

[3] *Pornografia online sub masca educaţiei sexuale. „Clopotel.ro - portalul copiilor din România“ - pionerul imoralităţii*, pe ortodoxiatinerilor.ro, octombrie 2015; *Fiul unui mare filantropist evreu deţine ziare.com, crestinortodox.ro şi un site porno pentru copii: clopotel.ro*, pe www.ziaristionline.ro, octombrie 2015.

Evaluare: ★ ★ ★ ★ ★